

Mă bucură faptul că pot să scriu despre un om pe care-l prețuiesc foarte mult. Mă bucură faptul că sunt contemporan cu un om deosebit, care, chiar dacă ne vedem rar, știu că există undeva lângă noi, printre noi. Mă bucură faptul că ursitoarele au decis să ajungă la vârsta patriarhilor în cele mai bune condiții de funcționare. Căci, altminteri, viața nu ar mai fi o mare bucurie și o suită neîncetată de mirări, ci o lungă agonie asortată cu suferințe, resemnare, plictiseală și resentimente. Dacă nu mai punem la socoteală varia poticneli ale trupului și nevolniciile, în multe cazuri, buruienoase ale istoriei imediate. Lui Neagu Djuvara i-a fost dat să înfrunte și să depășească destule astfel de potrivnicii. Dar și o natură tare, de vechi os boieresc cu sînge armănesc l-a făcut să fie ceea ce este. Un om simplu, natural și firesc. Într-o lume a trăirilor artificiale, într-o lume a ideilor artificioase, într-un univers plin de violențe, cataclisme și catastrofe, nimic nu-l împiedică pe dl Neagu Djuvara să fie autentic. Și senin. Asta nu se mai învață. De nicăieri. Bunica te poate îndruma cum să folosești cuțitul și furculița. De exemplu tocătura de carne nu se taie. Mama îți poate sugera cu discreție cum să te îmbraci în diferite ocazii. Nu tu întinzi mîna celui mai în vîrstă. Tata te poate îndruma cum să te porți în compania damelor sau ce să faci la pocher atunci cînd ai doar perechi de regi cu valeți și miroși că adversarul ar putea avea trei ași. Dar nimeni nu te poate învăța să fii tu însuși. Asta a făcut dl Neagu Djuvara toată viața.

Să fie el însuși. Nu e puțin lucru, nici ușor. Sigur, este doar o supoziție. L-am cunoscut la anii senectuții – nu e simplu să rămîi de lemn tănase cînd ți se spune cu aerul că apa curge,” Mîine mă duc la aeroport... Vine fata mea de la Paris...Dar cîți ani are fata dvs.? Fata mea are 70 de ani !!!???

“. Ce să mai spui, devii brusc visător.

Exact opusul unei astfel de atitudini ne oferă biografia – spusă sau scrisă, povestită în orice caz - a Dlui Neagu Djuvara. Căci înainte de a fi diplomat sau istoric, că a fost ostaș român pe front sau consilier diplomatic în Africa, că a studiat în Franța sau a citit și scris în România, că a fost și a rămas un om de lume sau de cuvînt. Cuvînt scris. Într-o lume care trăncănește fără limite, Dl Neagu Djuvara a gîndește temeinic și scrie judicios. A fost și a rămas un spirit alert, un fin observator al prezentului și al trecutului. La viitor se pare că este mefient. Dar să nu mai lungim pelteaua encomiastică, Dl Neagu Djuvara este un prodigios povestitor. Un mare povestitor, din cea mai nobilă spiță a povestitorilor. Din antichitatea greacă și lumea orientală, pînă în contemporaneitatea românească. Nu știm ce efect au avut asupra istoriografiei românești studiile, nu puține, desigur, dar evident iconoclaste, ale istoricului ce s-a născut dintr-o memorie prodigioasă, un zburdalnic joc al ideilor și un excelent simț al limbii. Nu credem că minimalizăm aportul intelectual al Dlui Neagu Djuvara dacă-l considerăm în primul rînd un vajnic mare povestitor. Chiar dacă temeinicia și orgoliul de a fi scriitor nu mai au astăzi consistența convingerilor lui Radu Petrescu – acel extraordinar Consul Romanus, din volumul său “Meteorologia lecturii” ar putea fi studiat și de elevii puberi și de sclifosiții întorsăturilor de frază și atît – Dl Neagu Djuvara, credem noi, reface și poate înprospăta acest orgoliu.

Citeste in continuare

vasilegogea.wordpress.com